

בשם שמחה וביקשה חוט, לא יכולתי לתת לה. היא הרביצה לי.

כל היום בכיתי. לא יכולתי להפסיק לבכות. למחרת ביקשתי ראיון עם נציגת הסעד. סיפרתי לה שקיבלתי מכות למה שהייתי נורא נורא צעירה. התחלתי להשתולל. הפכתי את פחיהזבל. כשראו שאני לא מפסיקה להשתולל נתנו לי זריקה, ועליתי לישון.

אני זוכרת שהיה לי שיער ארוך בכלא. אני זוכרת שהיו באים שופטים וכל מיני אנשים לבקר. אז הקצינה הייתה מצלצלת ושואלת אם השיער שלי אסוף. היא תמיד רצתה שלא אראה יותר מהגיל שלי. הייתי בת 16.

פעם הביאו ספר והושיבו אותי ראשונה אצל הספר. אחר כך פתחו בכלא מספרה, והבחורות עבדו, ואפשר היה לעשות תסרוקת, צבע, מה שאת לא רוצה.

הרבה מהבחורות שיסבו — ישבו על זנות. אבל הרוב היו כאלה שהרביצו במשרד-הסעד. היו גם נשים עם הילדים שלהן בכלא. היו גם גנבות. דחקא הגנבות היו מבוגרות.

פעם הייתה הפגנה בנוה-תירצה. זה קרה אחרי שהכניסו לצינוק בחורה שהתפרעה ולא רצתה לכוון. היא שפכה מראש על הפרצוף של בחורה אחרת, והיתה שפוטה למשך שנה. האסירות רצו שיוציאו אותה מן הצינוק. הסוהרות לא רצו להוציא אותה. הבנות פתחו בשביחה; לא רצו להכנס לחדר-האוכל לארוחת ערב.

לי תמיד היו המלצות טובות, ודחקא רצו לעזור לי בכלא; אז פחדתי להשתתף בהפגנה. באה סמלת ואמרה: "כל מי שלא רוצה להשתתף בהפגנה, שתיכנס לחדר האוכל, תאכל, תיכנס לתא ותסגור את עצמה שם. הרבה בחורות עשו זאת, כי רוב הבחורות היו נגד ההפגנה. רק עשר השתתפו. הייתי בין אלה שלא הפגינו."

מרד אסירות
ב"נוה-תירצה"

הבחורות שהפגינו התפשטו ערומות ועמדו על גג המרפאה. הפכו את פחיהזבל של החצר, נכנסו ערומות לחדר-האוכל והפכו את השולחנות והכיסאות. יש דליים מלאים עם חול, לשעת שריפה. שפכו אותם על הריצפה. הסוהרות קראו לתגבורת. המשטרה הביאה איוה 30 איש. הביאו צינורות והתחילו להשפירץ מים על הבחורות על הגג. אבל גם השוטרים האלה לא התגברו, והביאו תגבורת של 20 שוטרים נוספים מתלמינו. עלו על הגג והתחילו לרוץ אחרי הבחורות.

הבחורות שברו חלונות, לקחו שביריזוכית וחתכו את הידיים. אחת השתהה בחינן, בחורה שחרחרת, רצתה לחתוך את הבטן.

בסוף תפסו אותן והורידו אותן, הרביצו להן והכניסו את כולן לצינוק. אבל הייתה להן סיגריה וגפרורים — ועשו שריפה. לא הוציאו אותן מהצינוק. שפם ים לתוך הצינוק עם צינור, וכיבו את האש. הבנות נשאר ערומות בתוך המים בצינוק. הצינוק זה שני הדרים ללא חלון, בלי מזרונים. ישנים על הריצפה. למטה בדלת יש אשנב וזורקים את הצלחת עם האוכל.

אחרי יום נתנו להן בגדים והקצינה אמרה להשאיר אותן שבעה ימים בצינוק. בבוקר באה אלי הקצינה. היא אמרה לי שבגלל שלא השתתפתי בהפגנה, היא תעזור לי הרבה. אחר כך פעם אחת התפרעתי ולקחו אותי שתי סמלות והכניסו אותי בכוח לצינוק. או כשדעתי שאני צריכה להיכנס לצינוק, החבאתי בג'מי של המכנסיים שלי חתיכה זכוכית וחתכתי את הידיים בתוך הצינוק. שרטתי את הידיים, לא חתכתי חוק. התחלתי לצעוק, כשהם ראו שהידיים שלי עם דם הם עשו לי חיפוש ולקחו לי את הזכוכית. שמו לי יוד וסגרו אותי עוד פעם בצינוק. אחר כך ישבתי עוד קצת בצינוק. נרגעתי. אחר כך עוד פעם התחלתי להתעצבן. אמרתי לעצמי, שאחוק את עצמי. אבל הם ידעו שכבר חתכתי את הידיים, אז כל פעם הציצו עלי דרך החור בדלת. ובדיקו כשהתיחתי לחנוק את עצמי או הם הציצו וראו מה שאני עושה. מהר הביאו את המפתחות. לקחו לי את החותיה, את החולצה והשאירו אותי כמעט ערומה. הבנות נורא ריחמו עלי. לי רצו שאצא מן הצינוק, אז מה הן עשו? בשעה ארבע, במקום יישימו לי סוכר בתה. שמו לי אפר של סיגריה. קיבלתי חום נורא גבוה ולא יכולתי לדבר. עררב נכנסה אלי הסמלת כי ידעו שלא הרגשתי טוב. היא אמרה לי שאם אשם בשקט אז היא תכניס את הסגנית שתדבר איתי. הסגנית של הקצינה נכנסה לצינוק ואמרה לי: "תראי, אני סגנית, ואני מעשנת דגל ואת אשה שפוטה רוצה לעשן מרלבורו."

היא פקדה שיוציאו אותי מן הצינוק. לעמוד לא יכולתי או הרימו אותי שתי בחורות ולקחו אותי לחדר-חולים. הייתי שם איוה שבוע. אחר כך קיבלתי מכתב מההורים שלי. ניגשתי לסגנית ואמרתי לה שהייתי נורא מעוניינת לצאת לחופשי. אז היא אמרה שאני אכתוב אליה בקשת ראיון והיא תשלח את זה לשר-המשטרה, לשיטרת. היא הבטיחה לי שאם שיטרת יאשר לי חופש ל-48 שעות, אז היא תאפשר לי. הוא אישר. יצאתי לחופש של 48 שעות. לפני שיוציאו לחופש, או כל הומן חשבו הסמלות שלא אחזור בחורה. החתימו אותי על פתק של 7 שנים. ואמרו לי שאם לא אחזור יעמידו אותי לדין. נתנו לי פס חופשה ונסעתי לבקר את ההורים שלי.

בשעה 10 הייתי צריכה להתייצב בכיתה-הסוהר. אסור היה לי להיות בחוץ אפילו דקה יותר. כשחזרתי מהחופש

היה לי קשה נורא. כי בחוץ היה יותר טוב מבפנים. נשארה לי עוד שנה. אחרי כמה זמן קיבלתי עוד מכתב מאמא שלי והיא כתבה לי שהיא עומדת ללדת. עליתי לסגנית ואמרתי לה שאמא שלי עומדת ללדת, וביקשתי שתאפשר לי חופש. היא אמרה לי שהיא לא תוכל לעזור לי. אמרה ששרה-משטרה צריך לבוא לביקור ושאני אדבר איתו. ובאמת, בא שיטרת. כל הבחורות דיברו איתו ואני התביישתי לדבר. או כל הבחורות אמרו: "לכי לדבר איתו, לכי לדבר איתו, אולי הוא יאפשר לך!" בדיקו הוא רצה לצאת, אז ניגשתי אליו ואמרתי: "אולי אני יכולה לדבר איתך?" אז הוא ענה לי: "כל הומן היית פה, ולא יכולת לגשת אלי?"

אמרתי לו שהתביישתי. שיטרת שאל אותי במה העניין? אמרתי לו: "אני שפוטה 18 חודש. אמא שלי עומדת ללדת ואין אף אחד שיכול לעזור לה בבית", ואם הוא יוכל לתת לי לצאת ל-48 שעות?"

או הוא ענה לי "אם אמא שלך תלך בן או תוכלי לצאת לברית. ואם אמא שלך תלך בת את לא תוכלי לצאת".

קיבלתי מכתב מההורים, שאמא שלי ילדה. לא כתבו לי מה ילדה, רק כתבו לי שהיא ילדה עם ניתוח קשה. מהכלא צילצלו לבית-חולים וזלד בירושלים ושאלו מה אמא שלי ילדה? אמרו שהיא ילדה בן. הסגנית באה אלי ואמרה לי שמחר בבוקר אני יוצאת לחופשי.

נקמתו של הסרסור

ציפי: בואי נגמור עם בית-הסוהר. מה קרה אחרי שהשתחררת?
רותי: תשמעי, זה לא הכל. שבוע לפני שהייתי צריכה להשתחרר, הגיעה בחורה חדשה לבית-הסוהר. כשראתה אותי התחילה לבכות. אחר-כך היא אמרה לי: תחזיקי מעמד. אני לא רוצה שתחתי לך את הורדיים. מאלתי אותה למה? האם קרה אסון במשפחה שלי? היא

אמרה לי: "אברהם התחתן!" זאת הייתה מכה גדולה בשבילי. כי אני אהבתי אותו מאוד. הלכתי תיכף לעובדת הסוציאלית וסיפרתי לה הכל על אברהם. היא הזמינה חוקר מהמשטרה והם לקחו ממני עדות שאברהם חי על הרווחים שלי כוונה. הסכמתי למי סור את העדות בתנאי שהם יעצרו את אברהם אחרי שאשתחרר. כדי שהוא לא יעשה לי שום דבר. כך זה היה גם. מסרתי את העדות, שוחררתי ונסעתי לירושלים. אחר-כך אברהם נעצר.

בירושלים לא היה לי מה לעשות או עבדתי בנות. הייתה לי אחות לא בשואה. יום אחד היא באה אלי ובכתה נורא. היא אמרה לי שהיא לא יכולה להתחתן בגלל שהבחור שלה לא מסכים להתחתן עם אחות של זונה. כי הכירו אותי כבר בירושלים וידעו כמה אני מתעסקת. היא ביקשה ממני שאעבור לתל-אביב כדי שלפחות תוכל להתחתן עם מישהו אחר שלא מכיר אותה, אם לא עם הבחור הזה.

ריחמתי עליה נורא. בסוף עזבתי את ירושלים ועברתי לתל-אביב. בינתיים שמעתי שעצרו את אברהם ושהוא נשפט ל-4 שנים. הרגשתי את עצמי בטוחה. הייתי עובדת בסביבת מוגרבי, והבחורות כבר הכירו אותי. ככה זה היה שנתיים, עד שפעם אחת באו החברים שלו לעשות לי נקמה.

יום אחד הייתי עומדת על יד רחוב קרן-קיימת. פתאום נעצרה לידי מכונית וישב שם רק הנהג. לא ראיתי עוד בן-אדם באוטו. אני אף פעם לא נכנסת למכונה שיושבים שם שניים. הנהג היה לבוש יפה עם חליפה ומשקפיים. נכנסתי איתו למכונה ונסענו לנמל בצפון תל-אביב. כשי הגענו לשם היו כל האורות דלוקים. אמרתי לו: "תחזיר אותי בחזרה למקום שלקחת אותי ותבוא לקחת אותי יותר מאוחר". הוא אמר לי: "בסדר".

איך שאנחנו מגיעים לסיבוב, קפץ פתאום אחד מאחורה, שם לי די על הפה והתחיל לחנוק אותי. הם החתילו לנסוע בכיוון לרמת-אביב ולקחו אותי עליה חתנת רדינג.

כשהוא לקח אותי באוטו הייתה השעה בערך 8. שם, עליד רדינג, הם החזיקו אותי באוטו עד שעה שתיים בלילה. כל הזמן עינו אותי. הם שכבו איתי האחד אחרי השני, הרביצו לי באגרופים, הפילו אותי על הריצפה, ובעטו בי בכל הגוף. אבל זה לא היה להם מספיק. הם הוציאו מאיזה מקום מברג, דקרו אותי ושרטו אותי, בגב, בחזה בכל הגוף.

הם אמרו לי שהם מחפשים אותי כבר שמונה ימים. הם אמרו שיש לי מזל שאני עוד חיה בכלל, מפני שבן-אדם אחד שלח אותם אלי. אותם אלי, שלם להם כסף והוא חושב כבר שהם רצחו אותי. זה היה אברהם, שאחרי עדותי במשטרה שהוא חי על רווחי כוונה, נשפט לארבע שנים. נקמה הוא שלח אותם אלי.

הם אמרו לי שאם אלך להתלונן במשטרה או בפעם הבאה הם לא יסתפקו במה שעשו לי עכשיו, אלא ישלחו אלי זקן שיהרוג אותי.

אחרי זה, שכניעתי הייתי מעולפת, ביקשתי מהם שיחזירו אותי למוגרבי, שכחתי לספר, שקודם, כשהתנסלו עלי באוטו, התפרעתי להם ושרברתי לנהג את המשקפיים. אז הוא אמר לי: "שברתי לה את המשקפיים, איך אני אסע?"

אמרתי לו שאני מבטיחה שאם רק יקח אותי עד מוגרבי אשלם לו את המשקפיים. הם אמרו שהם רוצים לקבור אותי. התחננתי, ביקשתי שירחמו עלי, שיש לי ילד. שיקרתי להם, או עוד לא היה לי ילד. הבטחתי להם שלא אלך למשטרה אם רק יעזבו אותי. אבל הנהג נתן לי סטירה ואמר: "כל הזונות אותו הדבר". הבחור השני, שהפנים שלו היו מכוסים עם מטפחת, לקח את התיק שלי והתחיל לחפש אם יש לי כסף. לא היה לי כסף בארנק, כי בדיקו באתי לעבוד כשהם לקחו אותי. הוא זרק את התיק כדי שלא ימצאו טביעות אצבעות.

בסוף הם זרקו אותי. באיזה מקום ליד רחוב איבן גבירול ונתנו לי שתי לירות.

עמדתי ברחוב, כולי פצועה. רציתי לעזור איוה טקסי. הספקתי עוד לקחת את מיספר המכונית שלהם אבל לא זכרתי אותו כל כך טוב. עצרתי טקסי והתחלתי לבכות. הנהג שאל אותי: "מה יש לך, את שיכורה?" אמרתי לו שאני לא שיכורה וסיפרתי לו מה שעשו לי. הוא הביא אותי עד מוגרבי. בדיקו פגשתי שם את החבר שלי אז שהיום הוא בעלי. סיפרתי לו את הכל. הייתי כולי מכוסה בדם. פחדתי ללכת למשטרה. אבל הוא לקח אותי למשטרה בכוח.